

TERRY IRAS

Kartais man atrodo, kad visą gyvenimą laukiau, kol atsidursiu prieš Terry Richardson objektyvą. Mūsų santykiai peržengia fotografijos ribas. Jei lydės sėkmė, Terry išmokys tave atrasti kažką gilaus savyje. Jo dėka supratau, kad *gèda* – atgyvenusi sąvoka, o *teisinimas* – skriauda kiekvienam poelgiui. Gal tai malonios jo akys už garsiujų akinių ar kikenimas pusę penkių ryto, kai užtinka mane lovoje.

Klik, kikenimas, klik, klik, klik, „gražu“. Sakyti, kad jis yra laisva siela, būtų per menka, o teigti, kad jis (ar aš) verčia žmones jaustis nepatogiai, – labai taiklu. Tai būdinga mums abiem. Ir Terry, ir jo subjektams ribos neegzistuoja. Jokių ribų. Jo širdis per plati. Terry įkvepia mane praplėsti ir savają.

Jis atranda grožį pačiose painiausiose ir netikėčiausiose vietose. Terry fotografijos – tarsi nuolatinis klausimas: ar mene gali egzistuoti ribos? Kai jis užfiksuoja mane meno ir žmogaus tyrumo akimirką, esu įsitikinusi, kad privalome plėsti kultūros ribas, pasitelkdamি meilę ir pripažinimą. Nėra per daug keisto momento, nepadailinto kampo, aplinkybių, kai pasikliaujama aklu apsimetimu. Niekada nesijaučiu sutrikusi ar nesaugi. Manyje nubunda kaprizinga laisvė, verčianti galvoti, kad normalu laikyti save dideliu žmogumi. Būtent taip Terry mato mane.

Aš tokia *tikra*, sako jis, kad esu *netikra*.

LADY GAGA

